

IBDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DREWS, C.G.

Nu lăsa pădurea să intre / CG Drews ; trad. din
lb. engleză de Ioana Văcărescu. - București : Librex
Publishing, 2025

ISBN 978-630-6628-85-8

I. Văcărescu, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Andreea Tudorică

DTP: Monica Ioniță

Corectură: Cristiana Ciarec / Corectura.ro

DON'T LET THE FOREST IN

Copyright © 2024 by CG Drews

Published by arrangement with Feiwel & Friends, an
imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

Jacket illustration © 2024 by Jana Heidersdorf

Jacket design by Meg Sayre

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform *Legii dreptului de autor*.

NU LĂSA PĂDUREA SĂ INTRE

CG Drews

Traducere din limba engleză și note de Ioana Văcărescu

Librex Publishing,
București 2025

U N U

Nu-l duruse în ziua în care își scosese inima din piept. Mai târziu, Andrew scrisese despre asta rânduri, ca firele țesute de un păianjen, cu un stilou cu penița ascuțită, o poveste despre un băiat care a luat un cuțit și și-a spintecat singur pieptul, lăsând la vedere coastele, ca niște rădăcini de copac pline de mușchi, iar dedesubt, inima lui rănită și ticăloasă. Nimeni n-ar fi vrut o astfel de inimă. Dar el tot a scos-o și a dat-o.

Senzația că tânjește după ceva și că e gol pe dinăuntru era un sentiment familiar. O durere confortabilă.

Andrew fusese dintotdeauna un băiat gol pe dinăuntru.

Îi era mai ușor să spună o poveste, decât să explice ce simte, așa că în ultima zi de școală dinaintea vacanței de vară rupsese foaia din caiet și o strecurase în buzunarul de la spate al lui Thomas. Apoi, Andrew se topise în mașina tatălui său, iar Thomas fusese înghițit de autobuz, și asta fusese tot. Rămâneau despărțiți până toamna, când se întorceau la Academia Wickwood.

Nu conta dacă Thomas întrezărea sau nu adevărul din spatele poveștii, acela că el era singurul stăpân al inimii lui Andrew. Emoția mărturisirii fusese cumplită, dar și frumoasă... și putea nega totul. În caz de ceva.

Erau câteva cuvinte care descriau foarte bine un om ca Andrew Perrault. *Disperat*, poate. Și *ciudat* i se potrivea. *Laș* durea puțin, dar era adevărat.

Andrew era, probabil, singurul elev care nu tânjea după vară și după vacanță, la școală se simțea cel mai bine, mai puternic și mai real. Stătea la internatul de la Wickwood de când avea 12 ani, iar zidurile sufocate de iedera, clădirile vechi din piatră, ca niște conace, chiar și pădurea și grădini-le de trandafiri care împrejmuiau campusul îi erau *acasă*. Își lăsa totul aici – cărțile, amintirile, lucrurile pentru școală. Și pe Thomas Rye îl lăsa aici.

Andrew își dorea toate astea ca pe apă. Când se afla de parte de ele, se stingea.

Dar vara luase sfârșit, iar sentimentul că este reîntregit nu îi umpluse încă pieptul, când tatăl lui l-a dus înapoi la Wickwood cu mașina. Se gândea întruna că ăsta avea să fie ultimul lor an de liceu. Spaima amenința deja să-l sufoc.

Andrew și-a lipit tâmpla de geamul rece, în vreme ce BMW-ul șerpuia pe drumul sinuos. Pădurea care se întindea de o parte și de alta era atât de deasă, încât parcă înaintau printr-un tunel întunecat, de un verde sălbatic. În mod normal, dura cam o oră să ajungă din oraș la Academie, însă tatăl lui conducea ciudat de încet. De obicei, era un șofer încrezător, stăpân pe viteză, vorbea la telefon și dicta e-mailuri în timp ce conducea, manevrând relaxat volanul cu mâna la care zăngănea ușor ceasul din aur, care se lovea de butonii asortați.

Însă astăzi era încordat, iar un mușchi de pe maxilar îi tresărea întruna. Se tot uita la Andrew în oglinda retrovi-zoare, iar băiatul se tot prefăcea că nu observă. Și-a băgat un *earbud* în ureche, cu toate că era liniște. Avea caietul deschis în poală, scrisese doar două rânduri dintr-o poveste nouă.

Asta făcea Andrew – spunea povești. Povești cu cotloane întunecate, povești pline de amărăciune, cu magie încolăcită

printre spini. Povești despre monștri cu colți eleganți, ascuțiți ca niște lame. Scria basme, însă basme nemiloase.

Thomas le adora.

A fost odată ca niciodată un prinț care purta o coroană de scoruș, ca să-l apere de suferințe, însă o dulce fecioară ce locuia într-o salcie i-a cerut să și-o dea jos, promițându-i în schimb un sărut. Iar după acel sărut, fecioara i-a smuls ochii.

Poveștile astea sunt cele mai tari, spusesese Thomas. Mă provoacă să desenez. Înseamnă ceva anume?

Andrew ridicase ușor din umeri, dar laudele îi aprinseră un foc sub piele.

Trebuie numai să doară.

Ca o tăietură în hârtie – un pic de usturime, care însemna doar *Trăiesc, trăiesc, trăiesc*.

Thomas era singurul care înțelegea poveștile. Tatăl lui Andrew nu le înțelegea. Nici măcar Dove nu le înțelegea, lucru pe care îl simțea ca pe o trădare, având în vedere că erau gemeni.

Acum, sora lui stătea pe scaunul din dreapta în BMW, cu brațele încrucișate la piept și cu o atitudine glacială. Ea și tatăl lor erau într-un război rece al tăcerii. Andrew habar n-avea care era motivul, dar se purtau ca și cum nu existau unul pentru celălalt.

Se vedea că sunt gemeni – Andrew și Dove. Ten palid, păr blond-miere, ochi căprui și aproape aceeași înălțime. Însă Dove era o statuie de gheață sclipitoare, frumoasă, periculoasă și imposibil de remodelat, în timp ce Andrew era mai curând ca o colecție de schelete de frunze, fragile și sfărâmicioase. Dove era cea pe care o vedea toată lumea, iar Andrew era cel pe care îl uitau.

Purta uniforma Academiei Wickwood, cămașă albă și cravată, sacou verde-intens și fustă ecosez; avea toți nasturii

închiși și nici măcar o suviță rebelă de păr. Dove avea grația demnă a unei persoane gata oricând să se urce pe scena unui amfiteatru și să țină discursul șefului de promoție, în lumina orbitoare a blițurilor, care ar immortaliza-o ca pe un exemplu de perfecțiune. Dove avea să se descurce anul acesta; avea să fie cea mai bună. Andrew însă simțea că pe el ultimul an de liceu urma să-l rupă în bătaie, pe o stradă lăturalnică, și să-l lase zăcând într-o baltă de sânge.

Avea un nod în stomac, dar s-a încurajat singur, spunându-și că urma să se liniștească după ce ajungeau. Îi aștepta Thomas, cu pomeții acoperiți de pistru și cu expresia lui încruntată, pusă pe rele, căci era întotdeauna furios pe lume, pe toată lumea, în afară de gemenii Perrault.

El era al lor, iar ei erau ai lui. Toți trei fuseseră așa din momentul în care se cunoscuseră.

Mașina a trecut brusc de la drumul neted la pietrișul care scrâșnea sub roți, iar Andrew s-a lipit și mai mult de geam. Inima a început să-i bată mai tare. Se zărea Academia Wickwood, răsărită din pădurile și din spinii Virginiei izolate. Aleea circulară era plină de mașini și de autocare, iar elevii se revărsau în valuri pe treptele de la intrare, alături de bagaje și de părinți agitați.

În timp ce mașina înainta încet, în căutarea unui loc de parcare, Andrew îl căuta pe Thomas. Nimic.

S-a uitat la telefon. Tot i-a tresăltat un pic inima la vederea cicatricilor care îi împânzeau pielea, subțiri ca niște fire de păianjen, de la degete spre încheietură. Nu-l mai dureau. Nici nu-și mai aducea bine aminte cum apăruseră.

A verificat mesajele, deși știa deja că nu avea să găsească niciunul nou de la Thomas, fiindcă își stricase telefonul, după o săptămână de vacanță.

Andrew a deschis ultima lor conversație și și-a mușcat buzele.

s-astrrcaț destul derău telul sozdegreșel ne vedem la școală

Andrew se chinuise absurd de mult să găsească un răspuns care să nu pară alarmat. O vară întreagă. Fără să-și vorbească. Thomas ar fi putut să-i scrie pe e-mail, dar n-o făcuse.

Andrew îi răspunsese: *De data asta cum l-ai mai stricat??*

păi tata l-astrrcaț. m-apocnit cu ell în cap șipeurmă l-aaruncat de perete. osă moarâncurând nuse încarc. să nu intrinpanică.

Cum dracu' putea Andrew să nu intre în panică? Nu era prima oară când Thomas pomenea în treacăt ceva de genul ăsta, deși se părea că violența îl șoca doar pe Andrew, dar se gândea întruna cât de mult trebuie să-l fi durut. Sau dacă tatăl lui Thomas îi provocase vreo comoție cu o lovitură așa de puternică. Sau la săptămânile nesfârșite în timpul cărora i se puteau întâmpla lucruri mult mai grave unui băiat cu gura mare, care nu știa când să se oprească.

Thomas și Dove aveau asta în comun – și pietrele erau mai ușor de înmuiat decât ei doi.

Tatăl lui Andrew a oprit în spatele unui autocar din care coborau copii și a lăsat motorul pornit. Larma sutelor de voci făcea să vibreze ușor geamurile. Andrew a ezitat, cu degetele pe portieră. Oricât de dificil era afară, tot era mai bine decât să rămână în tensiunea sufocantă din mașină.

— Andrew, a rostit tatăl lui, privindu-și atent mâinile, de parcă le-ar fi avut sudate pe volan. Există și alte școli.

Andrew s-a împins în portieră, deschizând-o.

— Andrew.

Tatăl lui a oftat frustrat, însă Andrew i-a simțit și oboseala, iar asta l-a făcut să se prăbușească înapoi, pe banca din spate, lăsând portiera să se închidă la loc, cu un bufnet. Mai avuseseră câteva variante, toate întrerupte, ale

conversației ăsteia și nu le suportase. Anul trecut fusese... Nu mai conta. Se terminase.

Andrew n-avea de gând să schimbe școala. Viața lui era aici.

S-a uitat iar pe geam, căutându-l din priviri pe Thomas.

— Bine, atunci, ascultă-mă, a continuat tatăl lui, încordându-i-se iar maxilarul. Dacă îți e prea greu, sună-mă și vin să te iau. Te putem transfera în altă parte, oriunde vrei tu. Și du-te să vorbești cu consiliera, dacă... Vorbește cu ea, bine?

Andrew s-a uitat să vadă dacă Dove spumega de furie că tatăl lor n-o implica și pe ea în conversație, dar probabil că se strecurase din mașină cât îi fusese lui distrasă atenția. Super. Deci nu se împăcau azi.

— Intri și tu? l-a întrebat Andrew.

Vocea tatălui său suna încordată când i-a răspuns:

— Trebuie să ajung la aeroport, să prind un avion.

Andrew nu l-a întrebat unde se ducea, iar el nu i-a spus. Se ocupa cu investiții internaționale în terenuri și dezvoltarea lor, avea lanțuri hoteliere și de restaurante și era atât de fermecător, încât putea convinge pe oricine să facă orice. Să vândă, să cumpere, să investească. Datorită accentului australian, fusese de părere Dove, și adăugase:

Uite care-i faza, Andrew, încă suntem exotici în America. Folosește-te ca lumea de accent și până termini liceul poți să te combini cu ce fată vrei tu.

Andrew hotărâse să deschidă gura cât mai puțin cu puțință, de acum până în vecii vecilor.

Cel mai bine era să fie invizibil. Era mai ușor să vorbească puțin și să-și ascundă laturile vulnerabile, ca să-și piardă urma printre umbrele puștilor de bani gata de la școala particulară, cu expresiile lor plictisite și cu gheare de pisică.

Atacau doar ca să se distreze și-și lăsau prada din gheare numai când se supunea. Andrew știa bine regulile.

— Dar să nu te duci în pădure, i-a mai spus tatăl său. Andrew? Promite-mi măcar asta.

— OK, i-a răspuns, dar nu avea cum să se țină de cuvânt, fiindcă pădurea era locul preferat al lui Thomas.

De data asta, Andrew a coborât din mașină, iar tatăl lui nu l-a mai oprit.

A lăsat jos valiza și și-a proptit geanta de ea. Dove nu-l așteptase. Asta îl cam durea. Și-a îndesat caietul în valiză, luptându-se cu fermoarul, în timp ce mașina tatălui său se îndepărta.

Apoi Andrew a rămas singur, cu palmele transpirate și cu neliniștea din stomac. Thomas ar trebui să-l fi văzut deja și să fi coborât. De obicei se întâlneau toți trei pe trepte, stârnind un uragan când se puneau pe povestit. Thomas își trecea un braț pe după gâtul lui Andrew, iar pe Dove o tachina, fiindcă începea deja să le pună la cale activitățile extrașcolare pentru anul acela.

Erau prieteni, și cel mai bine le era împreună. Tot ce aveau nevoie găseau unii la alții, iar asta le era suficient. Așa fusese de când se înscriseră la Wickwood.

Andrew și-a repetat lucrul ăsta de câteva ori, ca să prindă curaj.

Dar dacă Thomas nu era aici? Dacă nu avusese note îndeajuns de bune încât să-și păstreze locul sau dacă părinții îl retrăseseră de la Wickwood sau îl uciseseră...

A auzit o învălmășeală pe trepte și s-a întors. Totul era din piatră, pajiști aranjate, cu iarba perfect tunsă și cu tufe de trandafiri, și pretutindeni plutea aerul unei tradiții confortabile. Numai că, în locul unor elevi distinși, Wickwood era plin de vulturi dușmănoși, gata să se arunce asupra

prăzii la cel mai mic semn de slăbiciune. Acum, pe scări era o șleahță de elevi dintr-a doispea, care se hârjoneau, se băteau pe spate și se salutau urlând, acoperind vocile tuturor celorlalți. Însă ceea ce i-a atras atenția lui Andrew era sunețul unei palme ce izbea o carte, apoi explozia paginilor care foșneau și un strigăt înfiorător.

Thomas stătea cu pumnii strânși, cu o mână încheștată pe balustradă, ca și cum se pregătea să urce scările în fugă. Caietul lui de schițe semăna cu o pasăre doborâtă în plin zbor, iar paginile îi fluturau la picioarele băiatului.

Vulturii aveau să susțină că fusese un accident. Și profesorii aveau să-i creadă, fiindcă ei erau mândria Wickwoodului. Politicoși și plini de bani, cu dinți strălucitori și păr superb, numele lor de familie răsunau a bani, erau legate de politicieni, de avocați și de directori ai unor mari companii.

Thomas, pe de altă parte, nu bifa niciunul dintre criteriile astea și nici nu avea înțelepciunea să se abțină, să nu se ia la bătaie cu nimeni și să nu fie exmatriculat înainte de prima oră.

Andrew și-a dus mâinile la gură.

— Thomas!

S-au întors zeci de capete.

Unul singur conta.

Thomas s-a înclinat cu tot corpul în direcția vocii lui; cu tot haosul care domnea în jurul lor, își auzea întotdeauna numele când i-l pronunța Andrew. Le-a mai aruncat o ultimă privire furioasă vulturilor și apoi și-a croit drum prin mulțimea de elevi, ajungând lângă Andrew cu răsuflarea tăiată.

Secunda aceea s-a întins între ei suficient de mult încât anxietatea lui Andrew să fluture, ca un nor de molii, în pieptul lui. Totul mersese prost deja, Dove dispăruse și Thomas întârziase. În definitiv, prieteniiile sunt pentru totdeauna,

până când nu mai sunt. Câteva luni petrecute la distanță pot schimba oamenii. Pot slăbi legăturile. Le pot rupe...

— Ești bine? I-a întrebat Thomas.

Andrew a ezitat, apoi a încuviințat din cap, fiindcă nu așa se salutau de obicei. Dar în clipa următoare, Thomas s-a repezit spre el și felul în care l-a strâns în brațe i-a spus tot ce trebuia să știe.

Doar o secundă a durat. Apoi Thomas s-a retras și i-a dat un pumn ușor în umăr, cu un zâmbet strălucitor, ca o stea.

— Ești slab ca naiba. N-ai mâncat nimic vara asta?

— Nu asta întreabă bunicuțele de obicei?

Pe buzele lui Andrew juca un surâs sarcastic, care nu s-a șters când Thomas l-a îmbrâncit în glumă.

— Asta întreabă oamenii înfometate, care nu se pot gândi la altceva. *Mor* de foame.

A înhățat geanta lui Andrew și și-a pus-o pe umăr.

— Nu-mi vine să cred că nu ne dau nimic la micul-dejun în prima zi de școală. Hai, să ducem și lucrurile tale în cameră înainte de adunare. Cum a fost vara asta? De căcat?

— Ca întotdeauna. La tine cum...

Andrew a șovăit, măsurându-l pe Thomas din priviri. Ca să se asigure că e întreg.

Ca să se asigure că e real.

Totul era la fel – părul brun-roșcat, maxilarul ascuțit și chipul de parcă scăpase cineva un borcan plin cu pistrii pe el. Era cu cel puțin un cap mai scund decât băieții de vârstă lui și uniforma de pe el arăta ca și cum trecuse printr-o bătălie – cămașa era șifonată și scoasă din pantaloni, cravata îi atârna la gât ca un ștreang încurcat. N-avea sacou. N-avea vestă. Degete pătate de cerneală și gâtul mânjit un pic cu vopsea.

Ba nu, nu era vopsea, era coaja unei zgârieturi. Andrew s-a abținut să se întindă și să-și treacă degetul peste conturul ei.

— Eu, unul, a zis Thomas, aș vrea să le trag una-n față lui Bryce Kane și ălora din gașca lui, dar asta nu-i chiar o noutate.

— Aveai în caietul de schițe...

— N-aveam mare lucru în el. Nu-ți bate capul.

S-a aplecat, a cules o foaie de pe jos și a îndesat-o în buzunar, apoi a continuat:

— Ai nevoie de ceva? Vrei să-ți dau... Nu știi. Aș vrea...

Și-a trecut mâna prin păr și a aplecat capul spre Andrew.

Nu avea de ce să fie atât de agitat. Nici măcar nu întrebase de ce era Dove prost dispusă sau de ce întârziaseră. Nici măcar nu se lansase într-o tiradă indignată despre Bryce Kane și vulturii lui, dușmanii lui personali, pe care îi provoca la fel de des pe cât îl hărțuiau ei. Nimic din toate astea, Thomas părea neliniștit, ca și cum băuse prea multă cafea și nu avea stare să-l privească în ochi ca lumea.

— Sunt OK, i-a răspuns Andrew, dar n-a adăugat și *De ce n-aș fi?*

— După tot ceea ce s-a întâmplat anul trecut..., a spus Thomas înfiorându-se, apoi s-a scuturat un pic.

— Dar tu? Ai supraviețuit? Dar telefonul tău... Ai tăi au...
ăăă...

Thomas s-a crispat, corpul parcă i s-a retras în el însuși. Și-a făcut de lucru cu o mână, apoi și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Nu vreau să vorbesc despre ei, a mormăit și a pornit hotărât prin mulțimea de elevi.

Niciodată nu era deschis în legătură cu părinții, dar acum era cu totul altceva.

Andrew și-a ridicat cu greu valiza și l-a urmat. Nu-i rămânea decât să speră că vor reveni la ritmul lor obișnuit, dar îl îngrijora cu adevărat faptul că Thomas își punea un fel de scut când vorbea despre familia lui. Nimeni nu se uita la elevii de la Academia Wickwood, cu taxele ei exorbitante și cu cerințele academice înalte, și se întreba ce fel de oameni sunt părinții lor.

L-a prins din urmă pe Thomas și au urcat scările în același ritm. Câte două trepte odată. Li s-au atins ușor încheieturile când au ajuns sus.

Andrew a coborât privirea din reflex, nefiind sigur dacă se atinseseră din greșeală. Atunci a văzut mânăca lui Thomas – cea pe care încercase mai devreme s-o ascundă.

Poate că era vopsea. Thomas suferea, clar, de dezordine cronică, nu avea niciodată hainele băgate pe unde trebuie, vărsa totul pe el, era mereu ciufulit, iar arta lui îi păta întotdeauna manșetele.

Însă pata aceasta era de roșul vinului vărsat. Estompată, ca și cum ar fi frecat-o cineva cu un șervețel.

Thomas s-a răsucit, iar pata s-a întors în ascunzătoare. A început să spună ceva despre renovarea internatului, însă vorbea pe un ton prea relaxat, părea forțat, iar lui Andrew nu i-a scăpat faptul că îi tremurau degetele când s-a apucat să moșmondească iar ceva la mânăcă.

Prima întrebare care s-a format în mintea lui Andrew a fost: *Al cui sânge e?*

Apoi s-a întrebat cum putea să domolească fierbințeala care îi pulsa în cap, răspândindu-se spre maxilar, arzându-l peste tot. Dacă îl rănise cineva pe Thomas...

Respiră. Să nu se vadă nimic pe fața ta.

Mergea în spatele lui Thomas, în aparență calm, însă capul îi vuia.

Fiindcă iată care era adevărul despre prietenia lui cu Thomas Rye:

Odată ca niciodată, Andrew își scosese inima din piept și i-o dăduse băiatului acestuia, dar era convins că Thomas habar nu avea c-ar fi fost în stare de orice pentru el. Să-l protejeze. Să mintă pentru el.

Să ucidă pentru el.

DOI

Andrew ar fi trebuit să fie dat uitării. Asta se întâmpla cu puștii tăcuți, cu cei timizi. Când oamenii ca el își făceau un prieten ca Thomas, nu ar fi trebuit să mai aibă loc în siajul gloriei și al haosului create de el. Însă Thomas se uita mereu peste umăr înainte să cotească, întindea mereu o mână în spate și-l trăgea pe Andrew după el. Gesturile astea îi erau la fel de firești ca respirația, simțea nevoia să se asigure că Andrew nu rămânea în urmă. El se temea cumplit de ziua în care Thomas avea să renunțe la obiceiul ăsta, dar nu se întâmplase încă. Chiar și după ce au trecut prin cameră, să lase bagajele, și s-au alăturat valurilor de elevi care se revărsau pe culoarele Academiei Wickwood, Thomas întindea mâna după el, ca nu cumva să fie despărțiți în aglomerație.

Pe Andrew îl îmbăta sentimentul de ușurare. *Ăsta să fie lucrul care să nu se schimbe niciodată.*

Dove începuse deja să schimbe totul în rest. Ar fi trebuit să fie și ea cu ei, ciondănindu-se cu Thomas pe vreun mărunțiș, până arunca el o glumă răutăcioasă și o făcea să izbucnească în râs.

Însă probabil că războiul de gheață al lui Dove se extindea acum și asupra lui Thomas. Andrew știa că între ei doi fusese o ceartă uriașă înainte să plece acasă în vacanța de vară – hotărâse să nu se bage de data asta –, dar de obicei se împăcau, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Andrew nu ar fi putut să trăiască așa; dacă ceva era în neregulă, îl măcina pe dinăuntru, ca o rană plină de puroi, până când

nu mai putea îndura, iar atunci trebuia să rezolve cineva situația, altfel, el o lua razna.

Poate că Dove doar stătea de vorbă cu prietenele și își povesteau ce făcuseră în vacanță. Între ea și colega ei de cameră, Lana Lang, era o rivalitate academică dramatică. Genul de rivalitate în care se luptau toată ziua pentru statutul de cea mai bună din clasă, dar imediat ce se făcea 4 după-amiaza, ronțăiau împreună Skittles și chicoteau la glumele lor secrete. Însă Dove-și-Lana nu se amesteca niciodată cu Dove-și-Thomas-și-Andrew. Se deplasau pe orbită în jurul unor sori diferiți. Posibil fiindcă Thomas nu avea timp, interes și nici răbdare pentru cei mai mulți oameni, și le-o și zicea în față.

Ceilalți oameni existau doar la periferia vieții lui Thomas, însă gemenii Perrault îi acaparau toată galaxia.

Să însemni atât de mult pentru cineva era amețitor, îmbătător.

Crea dependență.

Dar Andrew n-ar fi recunoscut-o niciodată cu voce tare.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis Thomas, cuvintele lui pierzându-se pe jumătate în vacarmul trâncănelii celorlalți elevi. În seara asta, când ieșim pe furiș să ne uităm la stele... Ah, stai. Poate că n-ar mai trebui să mergem?

I-a aruncat o privire îngrijorată lui Andrew și a continuat:

N-ar trebui, nu?

De ce, fiindcă acum erau într-a doispea? Thomas simțea o nevoie cronică de a se împotrivi tuturor regulilor, așa că nu-i stătea deloc în fire să se îngrijoreze în legătură cu ieșirea pe furiș din Academie.

— Eu vreau să mergem, i-a răspuns Andrew.

Ridurile încruntate de pe fruntea lui Thomas s-au netezit.

— O să-ți povestesc tot în seara asta, dar trebuie să juri c-o să mă crezi.

— Asta-i cam criptic..., a început Andrew, dar Thomas și-a înfipt atât de tare degetele în brațul lui, încât a uitat ce voia să spună.

Thomas rămăsese cu privirea ațintită peste umărul lui Andrew, iar ochii îi erau tulburi de spaimă. Pe el nu îl speria nimic. Nedumerit, Andrew s-a întors să se uite, dar n-a văzut decât o mare de uniforme și de fețe luminoase. Apoi s-a dat la o parte un grup de elevi și Andrew a înțeles.

Directoarea școlii, Adelaide Grant, stătea în holul de la intrare, cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie de nepătruns. Arăta de parcă ieșise dintr-o fotografie alb-negru – costum călcat la dungă, piele albă și păr alb, ochi pătrunzători, care observau totul. Thomas aduna muștrări și suspendări de la ea ca pe confetti.

Asta însemna că se cunoșteau bine – Thomas și directoarea. Li s-au întâlnit privirile, iar chipul ei s-a întunecat.

— Nu e prea devreme ca să ai deja probleme? a spus Andrew, dar apoi a văzut cu cine stătea de vorbă directoarea.

Lângă ea erau doi polițiști, se uitau în jur curioși. Wickwood nu era o școală ca toate celelalte: draperiile grele, victoriene, și covoarele întunecate, candelabrele și tablourile în ulei, și cornișele aurite, mirosul de naftalină și de cărți vechi, de ambiție și de tradiții atemporale. Unul dintre polițiști, o detectivă, avea un pardesiu bej și tocmai își fluturase legitimația. A urmărit și ea privirea directoarei.

Thomas s-a întors și l-a tras pe Andrew după el, croindu-și drum prin amfiteatru, dând din coate și încruntându-se feroce la cei pe lângă care treceau.

— Ce ai făcut?! a șuierat Andrew.

— Nimic. De-abia am ajuns, la fel ca tine.

Trebuia să găsească rapid trei locuri; sigur îi ajungea din urmă și Dove până să înceapă festivitatea. Dar Andrew n-a